

NARCÍS SERRA, MINISTRE DE DEFENSA

«El govern valencià va demanar la freqüència de TV3»

Narcís Serra (Barcelona, 1943), economista, ex-conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat provisional, ex-alcalde de Barcelona pel «Pacte del progrés», ministre de defensa del govern central des de 1982, i ara, candidat del PSC a les generals per la circumscripció de Barcelona.

M. Alberola

Quina opinió li mereix l'ús electoralista que fan els partits, en general, del tema de la reducció de la mili, senyor Serra?

—Jo crec que el servei militar és molt important. I mai no explicaré que no en té d'importància, vaja. Porto set anys treballant en aquest tema i reduint-lo en mar, en terra i en aire. Porto també dos o tres anys creant el servei de voluntaris especials, que són soldats que segueixen uns cursos de formació com a especialistes i després cobren, i que com a mínim s'estan tres anys de soldat i això és bastant important per a poder reduir la mili. Porto anys substituïnt, a poc a poc, les fei-

nes que fan els soldats i que no són específiques seves del personal civil, des de cuiners fins a mecànics.

El que passa és que hi ha moltes formacions polítiques que creuen que és un tema que té ganxo i sobre ell proposen coses que ni estan estudiades ni valorades i ni saben les conseqüències que tindria fer-les. I això ja em sembla poc seriós. També crec que proposen el tema de la *mili* perquè tenen poques coses a dir en els temes substancials de la campanya, i és, d'alguna manera, una cortina de fum.

—La reducció que propugna el seu partit, ¿és conseqüència de l'ànsia reductiva de l'oposició?

—És conseqüència de la feina que anem fent des de fa anys.

—¿Ho tenien previst per a les eleccions?

—Estava previst i jo tinc documents... no vull entrar en una guerra de justificació d'això o de demostració, però precisament vam crear el voluntariat especial retribuït perquè ja pensàvem en la possibilitat de reducció. En aquest moment tenim una situació totalment nova a Europa. Hi ha una veritadera distensió. Podem estar en una etapa diferent, pròximament, i una de les seves conseqüències seran les converses de Viena, on es tractarà de la reducció dels exèrcits europeus. La nostra filosofia és que aquesta reducció no s'ha de traduir que uns nois es quedin a casa i els altres facin la mili, sinó que tots la facin però la facin menys temps. Si demanem aquest sacrifici de fer el servei militar a tots els nois espanyols, demanem-lo estrictament al sacrifici necessari de la defensa. Per això creiem que amb les mesures que hem pres els anys anteriors i la reducció d'exèrcits que es produirà després de les converses de Viena fem una oferta seriosa

d'opció de govern que sap que després ho ha de portar a la pràctica. La nostra oferta no és fer volar coloms com fan altres partits que saben que no estaran mai en situació de retratar-s'hi i complir.

—*Calcule que també deu haver treballat amb el tema dels joves que moren durant el període del servei militar...*

—Aquest és un tema molt preocupant i al qual he dedicat moltes hores. És convenient que informen de veritat els ciutadans: per cada noi que mor en el servei militar, en moren tres, que estan en el servei militar, en permisos, en vacances i en rebaixos. La probabilitat de tenir un accident mortal o greu és molt més alta per a un jove fora de la mili que en la mili. I no és bo que ens creguem la imatge falsa que a la mili hi ha una situació de perill més alta que en la societat civil. Desgraciadament, la carretera mata molts més joves dels que estan fent el servei militar. I no en l'itinerari d'anar al campament, no, no, no, sinó en els permisos. Ja sé que no hem de consolar-nos amb això: hem de lluitar perquè no hi hagi accidents. Des que estem al govern hem pres la decisió que tots aquests accidents es publiquin, que abans s'ocultaven. I aquesta ordre és meua. Ho vaig fer perquè creia que era necessari que ens mentalitzéssim.

—*A la mili, senyor Serra, no només es mor a la carretera: també hi ha suïcidis.*

—També aquí, crec, correm el risc de pensar-nos que és un problema del servei militar, quan és un problema de la societat. Ara mateix —ho estava estudiant fa quinze dies—, per primera vegada a França, França no és el nostre país, els suïcidis han superat la carretera com a causa de mortalitat. I el suïcidis entre 18 i 24 anys són els més alts. També al nostre país hi ha un problema molt seriós de suïcidis de gent que està entre aquesta edat. No és bo que la societat s'amagui aquesta realitat pensant que això passa a la mili i per la mili. Això està passant en la nostra societat; ens ho hem de plantejar. Nosaltres, precisament perquè en som conscients, aquest any hem retornat 18.000 nois de les unitats a casa seva. Tots els que tenen un problema psiquiàtric o de drogues prefereixo que tornin a casa seva. Ho estudiem. Hi estem treballant. I faig una crida a explicar, amb claredat, que, problemes que són de tota la societat, tenim la tendència a atribuir-los exclusivament al servei militar. I això no és veritat.

—*¿Els objectors de consciència li amarguen la campanya?*

—No. Únicament, durant la passada campanya, em van rebentar un míting, però no eren tant objectors de consciència com grups d'aquells que s'anomenen Mili-K.K. Pel que fa a l'objecció de consciència, el meu govern ha fet una llei de les més progressistes que hi ha a Europa. Fins al punt que n'hi ha prou amb declarar-se objector de consciència i ser acceptat per un Consell Nacional de l'Objecció de Consciència, que està presidit per un jutge i on hi ha objectors com a membres, i no tenir mai més cap relació amb Defensa, tot passant a realitzar la prestació substitutòria sota un control de Justícia. Per citar quatre exemples ben normals, la nostra llei és més progressista que la portuguesa, la francesa, l'alemanya i la italiana. Tenim una llei correcta perquè evita que l'objector tingui un tracte privilegiat: si uns fan el servei militar, és correcte que, per la igualtat que la nostra Constitució prescriu, els objectors hagin de fer una prestació substitutòria aproximadament equivalent. El govern socialista ha donat una solució justa, com ha dit el Tribunal Constitucional, que ha resolt al nostre favor.

—*¿Què hi ha de cert, senyor ministre, de l'abandó de Felipe Gonzalez?*

—Jo crec que el president ha explicat que, el que seria lògic, és que aquestes fossin les últimes eleccions en què ell es presenta i, per tant, l'últim període en què és president del govern. En abstracte, potser té raó, perquè ser president d'un govern dotze anys és un fet històric, no a Espanya, a Europa. I perquè la presidència del govern és una feina feixuga, amb una responsabilitat evident i amb un desgast molt fort. Per això és comprensible que hagi dit que aquestes haurien de ser les últimes eleccions a què es presenta.

—*¿Això s'ha tractat en algun consell de ministres?*

—Nooo, mai. Però encara que no s'hagi tractat jo estic totalment segur que Felipe Gonzalez, si els ciutadans de tot Espanya ens donen la seva confiança per seguir governant, no només serà president durant els quatre anys pròxims sinó durant molts anys més. Entre tots els convencerem perquè segueixi en el lloc.

—*Vostè ja ha dit que faria els possibles perquè no abandone...*

—Evident. Crec que González porta una tasca en el partit i en el govern boníssima, i la meua obligació i la dels socialistes conscients és que segueixi exercint-la.

—*¿Ja sap si revalidarà com a ministre?*

—No ho sé. Ni sé si en aquest moment el president del govern té una idea formada sobre el tema. El que hem d'esperar és que el dia 29-O els ciutadans decideixin què és el que volen, i si guanyem, el president ja decidirà qui vol que estigui al govern i quina cartera dóna.

—*Vostè, personalment, ¿vol continuar o no?*

—Jo... no faig plans. En política no se n'han de fer. I quan els he fets, les coses sempre han sortit totalment a l'inrevés. Jo vaig cooperar molt intensament en les eleccions del 1977 com a membre del partit, pensant en treballar a la universitat, i, és un fet conegut, jo, deu dies abans que Tarradellas formés el primer govern de Catalunya, no tenia ni la més remota idea que podia ser conseller de la Generalitat. I al desembre del 1978 vaig arribar a un acord amb el meu partit per seguir com a conseller i no encapçalar les llistes municipals, i després les coses es van complicar i vaig acabar encapçalant-les. El mateix ha passat amb la cartera de ministre: jo estava acabant el primer període democràtic de l'Ajuntament de Barcelona, havia llançat el projecte dels Jocs Olímpics i tenia moltes ganes de tirar allò endavant —fins i tot vaig arribar a pensar que havia convençut el meu partit que era bo que jo continués com a alcalde de Barcelona— i després, per una sèrie de coses, vaig accedir al ministeri. Amb aquesta experiència aprens que no has de fer plans.

—*Una cosa: ¿per què el PSC fa tots els mítings pràcticament en castellà?*

—Perquè el socialisme, a Catalunya, té una funció integradora. I a molts llocs, per atenció al que ens escolta, que moltes vegades són gent d'edat que ha tingut moltes dificultats per a aprendre el català. I aleshores jo els adreço frases en castellà. El que és un fet és que els mítings, normalment, són en català, excepte aquest gest d'educació, solidaritat i integració social.

—*Senyor ministre, demà (l'entrevista s'efectua el 17 d'octubre) apareix una carta oberta dirigida a vostè, carta que ara mateix li filtre, on diversos intel·lectuals, esportistes i artistes li demanen que faça exercici de la seua influència per tal que TV3 es torne a veure al País Valencià.*

—Jo crec que aquí hi ha un enfocament que és fruit de la forma en què el partit que governa la Generalitat de Catalunya pretén, de vegades, emmascarar els problemes propis. El

desenfocament és el següent: pretenen presentar el problema entre Catalunya i el que ells anomenen el govern de Madrid. I aquest és un problema que han de discutir el govern de Catalunya i el govern del País Valencià. I són ells els que han de seure en una taula i dir públicament què és el que volen. I quan la Generalitat de Catalunya cooperi per tal que la TVV sigui escoltada a Catalunya, jo crec que aconseguirà que la Generalitat valenciana cooperi perquè TV3 sigui escoltada a València. Pot ser que pugui haver un grup de gent que caigui en el parany tan absolutament caricaturesc de pensar que tots els problemes vénen de Madrid. Afortunadament, estem en un país molt més ric i molt més plural. I el diàleg ha de ser, moltes vegades, entre Catalunya i el País Valencià, o entre totes les comunitats autònomes. Hem de lluitar contra la caricatura de fer de Madrid la causa dels problemes. Els que vulguin una anàlisi seriosa del problema de TV3 a València i de TVV a Catalunya, el que haurien de fer és que els governs del País Valencià i de Catalunya s'asseguin i discuteixin. I si arriben a una solució, estic convençut que no hi haurà cap problema per part del govern de l'estat.

—*¿Vol dir que la decisió de suprimir TV3 al País Valencià tampoc ve de Madrid?*

—València té un govern que ha demanat utilitzar una freqüència. Si aquesta freqüència estava utilitzada per TV3, és el govern de Catalunya el que ha de parlar-ho amb el govern de València. I estan enganyant fent creure que el culpable de tot això és el govern

DOMÈNEC UMBERT
«Que Lerma i Pujol negociïn. Siguem europeus».

de Madrid, que sempre ha dit que aquella freqüència estava reservada per a la TVV.

—*Els tècnics de les antenes treballaven en base a unes altres freqüències, facilitades per Madrid...*

—Desconec les característiques tècniques del problema i en tinc prou amb conèixer el plantejament polític. I aquest és un problema que em sembla modèlic per començar a explicar als ciutadans que els governs autònoms han de discutir els conflictes entre ells.

—*I per conscienciar-nos que els governs autònoms han de discutir entre ells, ¿era necessari suprimir TV3?*

—Ja he dit que no volia entrar en el tema aquell, perquè no el conec en pro-

funditat. El que m'interessa és remarcar-te que s'asseguin el senyor Pujol i el meu amic Lerma i negociïn.

—*Això pot tardar anys.*

—Llavors són ells els responsables que aquest tema no s'arregli. A l'Alemanya Federal no hi hauria dubte que, si hi hagués un problema d'aquest estil, el govern dels dos *länder* seuri en una taula a resoldre els problemes. I arribarien a la conclusió, com ja ha arribat Alemanya Federal, que només la cooperació final és la manera de tirar endavant. ¿Per què no fem aquí el mateix que està passant a Alemanya? Siguem europeus.

—*No li sembla un poc contraproduent que mentre que a Europa s'estan abolint les fronteres televisives, entre Catalunya i el País Valencià se n'estan edificant?*

—Jo el que crec és que a tot Europa, i aquí passarà el mateix, l'evolució de la tècnica redueix totes aquestes barreres. I d'aquí a un temps, amb els satèl·lits que hi ha, aquests conflictes ja no es presentaran. I mentre a casa nostra l'evolució tècnica no avanci un poc més, el que s'ha de fer és dialogar per resoldre el tema. És evident que anem cap a un món molt més interrelacionat i que posar aquest tipus d'impediment serà tècnicament impossible.

—*Vostè, com a membre del govern de Madrid, ¿quin missatge donaria a la gent que es va pagar els repetidors de TV3?*

—Que tenen un govern al País Valencià perquè enfoqui la millor solució.

—*Em fa la impressió, senyor Serra, que vostè ha patit en aquest tema.*

—Em sap greu que això passi. □

IV Premi de Periodisme el Temps

DOTAT AMB 100.000 PTES.

L'acte de lliurament d'aquest IV Premi de Periodisme d'EL TEMPS tindrà lloc el pròxim dissabte 28 d'octubre en el curs del sopar Premis Octubre.

El jurat està format per: Rosa Solbes, Joan Tapia, Julià Garcia Candau i Josep Ramon Lluch, director d'EL TEMPS, que hi tindrà veu però no vot.